

Fragment

Memoires van een zondagskind

FRANK MOMMERSTEEG

Hoewel ik ooit getwijfeld heb of Harrie Vughts onze Voetbalclub Taxandriaplein (V.C.T.) oprecht was toegedaan – het wekelijks innen van de contributie bijvoorbeeld liet hij graag aan mij alleen over – moest ik mijn mening herzien toen zich een onverwachte gebeurtenis voordeed waaraan hij een belangrijk aandeel had, al stak de oude twijfel spoedig daarna weer de kop op.

Zijn oudere broer Jan had een fototoestel met zijn verjaardag gekregen. Harrie schepte daarover op, alsof niet zijn broer maar hijzelf de rechtmatige eigenaar was. Ik moest ineens denken aan een plaatje van het Nederlands elftal uit mijn intussen complete Blue Band sportboek, hoe ze daar stonden met de armen op de rug, fier van houding en zeker van de overwinning, de 'Zwarte Panter' in het midden met een grote V op zijn trui. Victorie! – de Munck was mijn grote idool. Vooraan zij die gehurkt zaten, de middelste met de hand op de bal. Ik stelde Harrie voor om ons eigen elftal op dezelfde wijze op de foto te laten zetten.

Hij knikte instemmend. Hij zei het wel stoer te vinden. Diezelfde dag nog deelde hij mij mee dat zijn broer akkoord ging.

De gedachte alleen al dat de foto gemaakt ging worden, vulde mij de dagen daarna met een onverkwikkelijke spanning die mijn maag van streek bracht. Ik at nauwelijks. Mijn moeder maakte zich al ongerust. Is er iets? vroeg ze herhaaldelijk. Er was niets, loog ik. Voel je je wel goed? Je bent toch niet ziek? Nee hoor, mam. Maar 's avonds in bed kwamen de beelden op me af. Fantasieën. Ik zag mijzelf al als de keeper in het midden staan tussen de backs, de spil en de midvoor, terwijl de overige spelers (de rechts- en linkshalf, de voorhoedespelers op beide vleugels) gehurkt op de voorste rij zaten. Zeven achter en vier voor kon ook, dat zag je ook wel eens.

Als het er maar elf waren. Zo fantaseerde ik rond die nog te maken foto heel wat af, toen de dag aanbrak waarop iedereen aanwezig zou zijn.

Het was op een zondag en we hadden afgesproken in de speeltuin. Het was mooi weer, goed voetbalweer. We konden, als we wilden die middag nog gaan mètse. Behalve Harrie waren er Aad Veldhof en zijn broertje Bert, Peter de Boer en Jantje Kappee en...

Iemand riep ineens: ik tel er maar tien. Dat was Peter de Boer. Dat klopte. Chris Gerritsen ontbrak, hij lag met griep te bed.

Wie zal ooit mijn teleurstelling kunnen begrijpen bij het horen van dit bericht! De schokkende ontdekking dat we maar met tien in plaats van elf spelers waren, maakte mij bijna misselijk.

In de teleurstelling school boosheid dat niemand, ook ik zelf niet, op het idee van reservespelers was gekomen. Een was genoeg geweest. Er ontstonden al gauw twee partijen, de ene onder aanvoering van Harrie, die koste wat kost wilde dat de foto genomen werd, en tevens gesteund werd door zijn broer Jan, die speciaal tijd had vrijgemaakt. De overigen anderen vonden met mij dat een foto met tien spelers geen foto van een elftal kon zijn, en dat er beter gewacht kon worden tot Chris Gerritsen weer beter was. Het was een patstelling van vijf tegen vijf. Een gelijk spel in eigen gelederen.

Toen was daar ineens Tonnie de Rooy. Hij dook op uit het niets, als een rat uit het riool. Niemand verwachtte hem hier op zondag – hij kwam onze kant op, sjokkend alsof hij de last der hervorming op zijn schouders droeg, maar hij kwam niet ongelegen. Hij kwam als geroepen, ook al was hij protestant.

